

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeo, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Ignatij profectus in spiritu. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

quod ad confessionem attineret, perpetua obliuione conterere. Atque in hūc modum singulari Dei beneficio, non modo infelicem illam sui calumniandi miseriam ac pœnam euasit ipse, verum etiam alios curandi, qui eadem ægritudine laborarent, miram à patre luminum facultatem & scientiã est consecutus.

*Ignatij profectus in spiritu.
Cap. VIII.*

Hisce igitur periculis perfundus Ignatius, ac veluti auulsus ab vberibus; maiores quotidie efficiebat in solida virtute processus: & quo acrior ac diuturnior probatio fuerat, eo magis idoneus euasit ad noua omnipotentis Dei charismata capienda: in quibus fuit illud eximium. Cum enim religionis causa ad eum Pauli Apostoli extra oppidum peteret, & in ipso itinere ad Rubricatum amnem, qui Minoreffam interfluit, constitisset; nec opinanti repente diuina quædam oborta lux est tanta, tamque mirifica, vt momento pœnæ temporis nullo magistro quàmplu-

C 5 rima

rima clarè perspexerit non solum de fidei Christianæ mysterijs; verum etiã de alijs vel subtilissimis philosophorum quaestionibus atque decretis: quasi nitidissimo quodam in speculo perspicue cerneret ea, quæ post multam accuratamque lectionem, maximosque labores ac vigiliã vix demum solent homines intelligentia comprehendere: atque in eo cælesti prorsus intuitu, non sine summa animi voluptate diutius acquieuit. Quo tanto, tamque insigni accepto beneficio, cum ad agendas Domino gratias accessisset ad Crucem in propinquo defixam; oranti se se denuo in aere spectrum illud obiecit, de quo diximus antea, sed (quæ nimirum virtus ac potestas est Crucis) nequaquam pari splendore vel pulchritudine. itaque quod suspicatus pridem Ignatius fuerat, tum denique clarè perspexit esse dæmonium. eodemque deinde sepius apparente, tantum abest ut moueretur, ut illud etiam baculo per contemptum abigeret. Atque eius fere generis per id tempus planè diuinitus alia multa percepit. Quodam die,
dum

dum indicta publica supplicatione Minorellæ religiosum agmen instruitur; & Ignatius interim beatissimæ Virgini pfallit, insistens gradibus templi Dominicanæ; subito in Deum ita rapta mens eius est, quasi per apposita quædam, & maximè illustria symbola, Trinitatis ipsius numen augustissimum cerneret distinctum personis, vnum essentia. Qua visione tanto gaudio est delibutus, vt neq; in ipso mox agmine lacrymis & singultui crebro temperare valuerit, neque verò totum eum diem alia vlla de re, nisi de sanctissimo illo fidei Christianæ mysterio disputare: idque tanta similitudinum & exemplorum varietate & copia, vt cuncti obstupescerent. quinetiam per eos ipsos dies non dubitauit homo litterarum propemodum ignarus, librum de Trinitate conscribere quoquo potuit stylo: vsque adeo celestes typi quos diximus, in eius memoria atq; intelligentia diuinas illas rerum altissimarum notiones impresserant. Ac licet antea quoque & monadē in triade, & in monade triadē sanctissime coleret, suasq;

&

& naturæ diuinæ cōmuniter, & separa-
tim singulis personis preces hymnos-
que persolueret; ab hoc tamen raptu
longè studiosior & ardentior euasit in
eodem officio pietatis; eamque lauda-
bilem consuetudinem ad extremū vs-
que vitæ retinuit, sic, vt præcipuam ca-
peret voluptatem, & proprio quodam
sensu rerum cælestiū afficeretur, quo-
tiescumq; sanctissimæ Trinitati sacra
perageret. Neque vero fuit hic finis mi-
rabiliū visionum: si quidem rursus
per significationes arcanas, & mystica
quædam exempla, oblatu est eius mē-
ti modus ipse, quem in huius vniuersi-
tatis molitione summus ille rerum o-
pifex tenuit: quas illustrationes atque
doctrinas, vt omnino vires naturales
excedunt, sic postea negabat Ignatius
posse verbis adumbrari, nedum expri-
mi. Præterea cum sacrificio Missæ in
eodem templo Dominicano interes-
set, dum à sacerdote de more hostia sa-
lutaris attollitur, apertissimè vidit I-
gnatius illa specie Christum Deū eum-
dem & hominem verissime cōtineri.
Factum est etiam aliquando (idq; ipsi-
met

met qui interfuere, testati sunt) vt alienatus à sensibus, à Completorio Sabbati ad alterum vsque proximi Sabbati Completorium in altissimo quodam excessu perstiterit; qua ipsa hora, multis adstantibus, qui rei totius euentum attente expectabant, quasi è profundo somno excitatus, repente sustulit oculos, IESVM perquam suauiter inuocans. atque interim pij quidam homines mortuum rati, utique terræ mandassent, nisi contemplati omnia diligentius, ac pertentato corpore, latentem in eo vitam ex tenui cordis palpitatione sensissent. Ad hæc, intento precationi, sese non semel tum Christus Dominus, tum Virgo mater ostendit. quibus & alijs id genus clementiæ diuinæ subsidijs in recta fide vsque ad eò confirmatus est, vt etiã si nulla existissent Christianæ religionis monumenta vel testimonia, nequaquam tamen dubitasset, ex ijs tantummodo, quæ Deo sibi aperiante cognouerat, mortem pro defensione Catholicæ veritatis oppetere. & qui paulo ante vix vocalis nosset orationis vsum, paucis mensibus tantam
re-

rerum spiritualium peritiam, ac tantā Dei familiaritatem est nactus, vt quidam eius omnia vel dicta vel facta curiose obseruantes, intēpeſta nocte ſuplicantem animaduenterint (eleuante ſpiritu ſarcinam corporis) quatuor circiter cubitis à terra ſublimem: & quidē ex conſortio ſermonis Domini (quod de Moyſe ſcriptum legimus) tota facie mirum in modum radiante.

De ſtudio collato ad proximos adiuuandos. Cap. VIII.

QVAE omnia, quamquam egregia atque expetenda per ſe, tamē eo pluris erant in Ignatio facienda, quo magis erant cum aliorum fructu & vtilitate coniuncta. Nam in ceteris ornamentis ac beneficijs, quæ in eum Deus plena manu congeſſit, illud equidem vel præcipuum duxerim, quòd in tanto perfectionis ardore nō dedit illi ſpiritum ſolitudinis, animūve vni ſibi vacantem, ſed Chriſtianæ propagandæ fidei cupidiffimū, ac mire ſtudioſum diuinæ gloriæ, ſalutisque communis. Cū igitur aſta eius in Monte ferrato (quamquam

ca